

VIJESTI IZ SVIJETA

Adventistička misija za mladež i odrasle

Treće tromjesečje 2024.
INTERAMERIČKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Prijevod

Noemi Šainčić

Korektura

Branka Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2024.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovoga tromjesečja upoznat ćemo Interameričku diviziju, u kojoj Adventistička crkva djeluje u 42 države na području Karipskog mora, Srednje Amerike i sjevernog dijela Južne Amerike. To područje dom je 305 milijuna ljudi i 3,7 milijuna adventista. To je omjer od jednog adventista na svakih osamdeset i dvoje ljudi.

Interamerička divizija izabrala je šest projekata — u Kolumbiji, Kostariki, Dominiki i Meksiku, koji će primiti dar trinaeste subote ovoga tromjesečja iz svih mjesnih adventističkih crkava na svijetu. Prikupljajući vijesti iz svijeta posjetio sam mjesta budućih projekata u Kolumbiji, Kostariki i Dominiki. Više podataka o tim projektima možete pronaći u nastavku ovih iskustava.

Tijekom svojeg putovanja po Interameričkoj diviziji posjetio sam i dva prijašnja projekta potpomognuta darovima trinaeste subote, u Kostariki te Trinidadu i Tobagu. U Kostariki je vaš dar trinaeste subote 2021. godine pomogao da se otvori središte utjecaja na Srednjoameričkom adventističkom sveučilištu, u kojem se obučavaju misionari i gdje problematična djeca uče o važnim životnim vještinama. Na Trinidadu i Tobagu vidio sam gradnju prve crkve na Južnokaripskom sveučilištu, koja je bila dio projekta trinaeste subote 2018. godine. Sveučilište je primilo dio darova trinaeste subote i 2021. godine, za otvaranje središta za obuku misionara. Iz prve ruke čuo sam svjedočenja o Božjoj moći dok sam snimao razgovore s ljudima na sveučilišnom imanju. Jedno od tih svjedočanstava možete pronaći na stranicama ove knjižice.

Želite li oživiti vašu subotnju školu, nudimo slike i pomoćna gradiva koja idu uz svako iskustvo. Za slike turističkih

mjesta i drugih prizora iz zemalja te divizije posjetite inter-
netske stranice za besplatno preuzimanje slika kao što su
pixabay.com ili unsplash.com. Snimke možete pokazati slu-
šateljima dok im čitate ili iznosite iskustvo, ili ih možete oti-
snuti na pisaču kako biste ukrasili prostoriju subotnje škole
ili crkvenu oglasnu ploču. Osim toga, možete preuzeti pdf
činjenice o radu Interameričke divizije na bit.ly/esd-2024. Pra-
tite nas i na Facebooku: facebook.com/missionquarterlies.

Također možete preuzeti pdf verziju *Vijesti iz svijeta* na
engleskom jeziku na: bit.ly/adultmission te videozapise *Mis-
sion Spotlight* na bit.ly/missionspotlight.

Ako ste pronašli posebno dobre načine za iznošenje mi-
sijskih iskustava, javite mi na mcchesneya@gc.adventist.org.

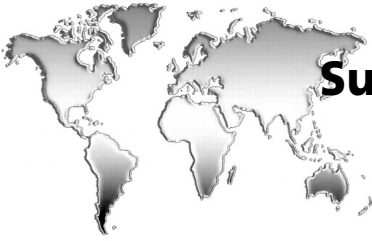
Hvala vam što ohrabrujete ljude da misle na misiju!

Andrew McChesney, urednik

Budući projekti trinaeste subote

Dar trinaeste subote u sljedećem tromjesečju podržat će
šest projekata u Interameričkoj diviziji:

- ◆ Središte utjecaja za problematičnu djecu, Buenaventura, Kolumbija.
- ◆ Središte utjecaja za problematičnu djecu, Puerto Tejada, Kolumbija.
- ◆ Središte utjecaja za problematičnu djecu, provincija Limón, Kostarika.
- ◆ Osnovna škola Ebenezer, Roseau, Dominika.
- ◆ Središte utjecaja za doseganje ljudi iz viših društvenih slo-
jeva, Xalapa, Meksiko.
- ◆ Središte utjecaja za doseganje ljudi iz viših društvenih slo-
jeva, Oaxaca, Meksiko.

6. srpnja 2024.

Subota i nevjerovanje

Dominika

Misijska životna priča od ovog tjedna govori o prvoj adventističkoj osnovnoj školi Ebenezer u Roseau, glavnom gradu Dominike. Škola koja je otvorena 1976. godine redovito se nalazi na popisu deset najboljih od šezdeset dvije osnovne škole na otoku. No, školska zgrada je do kraja puna, sa 160 djece u dobi od vrtića do četvrtog razreda. U drugoj zgradi četrdeset učenika petog i šestog razreda uči u improviziranoj učionici. Više roditelja želi poslati svoju djecu u školu, ali u njoj jednostavno nema dovoljno mjesta. Dio trinaestog subotnjoškolskog dara od ovoga tromjesečja pomoći će u izgradnji potpuno nove, veće škole. Ovo je svjedočanstvo o dvoje njihovih učenika.

Suzanne je dobro napredovala u vrtiću u prvoj adventističkoj osnovnoj školi Ebenezer. Njezini roditelji vratili su je u školu za prvi, drugi i treći razred.

Ali kad je bila u četvrtom razredu, njezin otac je nazvao ravnatelja. Nije bio sretan.

“Imam problem”, rekao je.

Prethodnog vikenda tražio je devetogodišnju Suzanne da opere posuđe, ali je odbila.

“Danas ne perem posuđe jer je subota”, rekla je.

Otac je bio iznenađen i ponovio je svoj zahtjev bez ikakve dvojbe. Ali Suzanne je opet odbila.

“Mogu oprati posuđe nakon zalaska sunca”, rekla je.

Objasnila je da je u školi naučila četvrtu zapovijed koja kaže: “Spomeni se da svetkuješ dan subotnji. Šest dana radi i obavljaj sav svoj posao, a sedmi je dan subota Gospodnja, tvojega Boga. Ne radi ni ti, ni tvoj sin, ni tvoja kći...” (Izlazak

20,8-10 — NKJV) Vidjela je sebe kao kći spomenutu u Božjem zakonu. Posao pranja posuda smatrala je radom i htjela je držati subotu suzdržavanjem od rada.

Otac nije bio zadovoljan i u ponedjeljak ujutro nazvao je ravnateljicu da se požali.

“Ne želim dvije vjere u svojem domu”, rekao je ravnateljici. “Nisam je poslao u adventističku školu da bih je pretvorio u adventisticu.”

S tim riječima prebacio ju je u drugu školu.

Jack je također upisao prvu adventističku osnovnu školu Ebenezer kao vrtić. Ali stigao je usred školske godine. Učiteljica je učila djecu Deset zapovijedi kad je Jack došao, a njegovu je pozornost privukla sedma zapovijed koja kaže: “Ne čini preljuba.” (Izlazak 20,14)

“Neki ljudi žive zajedno u istoj kući, a nisu u braku”, rekla je učiteljica. “To nije onako kako bi trebalo biti, jer Bog kaže da bi se dvoje trebali vjenčati i postati jedno tijelo i živjeti zajedno. Ne bi trebali živjeti zajedno kao mladić i djevojka. Trebali bi biti vjenčani.”

Jack je došao kući i rekao: “Mama, jesi li ti udana za tatu?”

“Ne”, rekla je majka.

“Mama, živiš u grijehu”, rekao je Jack. “Učiteljica kaže da ne biste trebali živjeti u grijehu. Trebali biste se vjenčati.”

Majka je bila iznenađena. Nije znala što reći. Počela je razmišljati o odlukama koje je donijela u svojem životu. Tada joj je sinula zamisao.

“Jack”, rekla je, “kad tata dođe kući, reci mu isto što si rekao meni.”

Kad je otac došao kući, Jack ga je pitao: “Tata, jesi li u braku s mamom?”

Otac je bio iznenađen i odgovorio je: “Ne, zašto pitaš?”

“Danas je u školi učiteljica rekla da muškarac ne bi trebao živjeti sa ženom a da nisu vjenčani”, rekao je Jack. “Tata, živiš u grijehu. Trebali biste biti vjenčani.”

Otac je odlučio imati iskren razgovor s majkom. Uskoro nakon toga njih dvoje su se vjenčali.

Majka je kasnije sve to ispričala ravnateljici škole. Rekla je da su Jackove riječi potaknule par da se vjenča.

Ravnateljica, Ursula Leslie, rekla je da škola ima misiju dijeljenja Biblije sa svom djecom. Ono što slijedi djelo je Svetog Duha.

“Roditelji se ponekad protive odluci učenika kad se odluče slijediti Krista do kraja”, rekla je. “To je jedan od izazova s kojima se suočavamo. Neki učenici žele biti kršteni, ali roditelji samo žele da nauče dobre vrijednosti i ništa više.”

Ali postoje i lijepa iskustva s roditeljima koji prihvaćaju biblijske istine koje njihova djeca donose kući. Samo će vječnost otkriti urod posijanog sjemena u srca djece i njihovih roditelja.

Molimo se za prvu adventističku osnovnu školu Ebenezer, da sjeme posijano u srca djece i roditelja donese plodove. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove trinaeste subote za tu školu.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Dominiku na zemljovidu. Zatim pokažite glavni grad Dominike, Roseau, u kojem će darovi trinaeste subote pomoći u izgradnji zgrade osnovne škole.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube uradak ravnateljice Ursule Leslie: bit.ly/Ursula-IAD.
- ◆ Preuzmite slike za ovo iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite misijska iskustva i zanimljive činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.

13. srpnja 2024.
Bog obavlja svoj dio
Dominika

Ovo misijsko iskustvo govori o Rodericku, arhitektu nove škole na karipskom otoku Dominika, koja će biti sagrađena uz pomoć dara trinaeste subote ovoga tromjesečja. Sve je započelo 1984. godine.

To je bio velik dan kad je Roderick dobio stipendiju za studij na sveučilištu u Francuskoj. Spakirao je torbe, oprostio se od svoje samohrane majke i dva brata te se preselio na drugu polovicu planeta od svojeg doma na karipskom otoku Dominika. Međutim, dok se Roderick privikavao na predavanja u Francuskoj, osjećao je da nešto nije sasvim u redu. Nešto mu je nedostajalo.

Pokušavajući ispuniti tu prazninu, sljedeće nedjelje otišao je u crkvu, ali opet nije bio zadovoljan. Vratio se u crkvu i sljedeće nedjelje, ali i dalje nije bio zadovoljan. Onda mu je sinula misao. Iako ga je majka naučila da bogoslužbuje u nedjelju, u svojem je srcu bio uvjeren da je pravi dan bogoslužja subota.

Prije dolaska u Francusku, Roderick je volio čitati Bibliju. Ali nije čitao Bibliju da bi upoznao Boga. On i njegovi prijatelji iz srednje škole uživali su raspravljati o Bibliji, a on je čitao Bibliju da bi pobijedio u raspravama. Dok je čitao, uvjerio se da je Bog odredio sedmi dan tjedna kao subotu. No, nikada to znanje nije praktično primijenio.

Sada se u Francuskoj Roderick pitao može li pronaći nekoga tko svetkuje sedmi dan, subotu. Sjetio se da adventisti slave sedmi dan, subotu na Dominiki, pa je pitao svoje kolege jesu li adventisti prisutni i u Francuskoj. Kolega ga je upo-

znao s jednim adventistom s Dominike, i Roderick je počeo odlaziti u crkvu s njim. Prošlo je samo mjesec dana od dolaska Rodericka u Francusku.

Roderick nije rekao majci ili braći da odlazi u adventističku crkvu. Ipak, pitao se što bi oni mislili. Bi li majka bila ljutita? Bi li ga njegova dva brata manje cijenila? Nije trebao dugo čekati da sazna.

Dva mjeseca nakon što je počeo prisustvovati subotnjim bogoslužjima, stiglo je pismo od njegove majke. Roderick je otvorio omot i pročitao pismo. Njegova je majka napisala da ona i dva Roderickova brata pohađaju biblijske studije s adventistima na Dominiki.

Roderick nije mogao vjerovati svojim očima! Je li moguće da on i njegova obitelj idu sličnim putem k Bogu, iako žive na suprotnim krajevima svijeta? Odgovorio im je: "I ja sudjelujem na bogoslužjima u adventističkoj crkvi svake subote!"

Njegova majka i braća bili su iznenađeni kad su primili njegovo pismo. Dva mjeseca kasnije, Roderickova majka i dva brata su dali svoja srca Isusu krštenjem na Dominiki. Dva mjeseca nakon toga, Roderick je bio kršten u Francuskoj.

Roderick je bio u Francuskoj samo devet mjeseci, ali njegov život se potpuno promijenio. U tom istom razdoblju životi njegove majke i braće također su se potpuno promijenili na Dominiki.

Kao što je apostol Pavao rekao: "Tko je u Kristu, novi je stvor; staro je prošlo, gle, sve je novo postalo." (2. Korinćanima 5,17 — NKJV)

Kad se Roderick vratio na Dominiku za prvi godišnji odmor sljedeće godine, molio se s majkom i braćom u adventističkoj crkvi subotom. Obitelj je hvalila Boga za Njegovo djelovanje u njihovim životima.

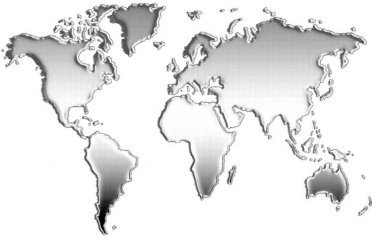
"Prepoznali smo da me Bog vodio u Francuskoj u isto vrijeme kad je vodio moju obitelj na Dominiki", kaže Roderick. "Bilo je nevjerojatno vidjeti Božje ruke na djelu. Nikada nisam rekao svojoj obitelji da idem u crkvu subotom, ali ispalo je

da smo svi tražili Božju volju. Bog djeluje na tajanstvene načine.”

Hvala vam što namjeravate dati velikodušni dar trinaeste subote 28. rujna, kako biste pomogli prvoj adventističkoj osnovnoj školi Ebenezer da se preseli u tako potrebnu veću zgradu na Dominiki. Roderick je arhitekt nove zgrade, i pružio je svoje usluge besplatno. Raduje se što će vidjeti kako Bog blagoslivlje projekt. “Naše vrijeme nije Božje vrijeme”, kaže on. “Sve što Bog od nas traži je vjernost. Kad smo vjerni i poslušni, Bog obavlja svoj dio.”

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Dominiku na zemljovidu.
- ◆ Zatim pokažite Francusku, gdje je Roderick studirao, i glavni grad Dominike, Roseau, gdje će dar trinaeste subote pomoći da se otvori nova osnovna škola.

20. srpnja 2024.
Borba za vjeru
Dominika

Dvadesetogodišnja Zarrah smatrala se adventisticom sedmog dana od rođenja. Nije odrasla u adventističkom domu. Nije pohađala adventističku školu. No, njezina dadilja bila je adventistica i počela ju je voditi u crkvu kad je imala samo tri godine.

Zarrah je voljela ići u crkvu s dadiljom, koju je nazivala tetka Freda. U crkvi je učila biblijske događaje i pamtila biblijske retke. Kad bi došla kući, ponavljala bi biblijske retke majci.

Majka nije znala nijedan biblijski redak napamet, i bila je zadivljena dok je slušala kako mala djevojčica recitira Bibliju. Poticala je Zarrah da nastavi ići u adventističku crkvu.

No, kad je Zarrah dosegla školsku dob, majka ju je upisala u osnovnu školu koju je vodila njezina crkva. Tada je nastao problem. Zarrah se odmah pobunila protiv školskog pravila koje je zahtijevalo da djeca izgovaraju molitvu majci Božjoj.

Ravnateljica škole bila je iznenađena. No, kada je majka objasnila da Zarrah ide u adventističku crkvu, ravnateljica nije nastojala na tome da izgovara molitvu. Ravnateljica je čak rekla nastavnicima da ne uznemiravaju Zarrah zbog njezinih vjerovanja.

Prošle su četiri godine.

Ali onda ju je nova učiteljica izgrdila kad je vidjela da sva djeca osim nje izgovaraju molitvu na školskom događaju.

“Zašto to ne činiš?” upitala je učiteljica osmogodišnju djevojčicu.

“Ja sam adventistica sedmog dana”, rekla je djevojčica. Nastavnicu nije bilo briga za razlog.

“Školsko pravilo je da trebaš izgovoriti molitvu”, rekla je. “Moraš se pridržavati školskih pravila.”

Zarrah je počela plakati.

Kad je došla kući, ispričala je majci što se dogodilo. Majka je postala uznemirena. Nazvala je ravnateljicu i sljedeći dan došla u školu razgovarati s njom.

Sada je red bio na ravnateljici da postane uznemirena. Strogo je razgovarala s učiteljicom.

Učiteljica je prestala grđiti Zarah, ali pronašla je druge načine da joj oteža život. Ako bi Zarah podigla ruku da odgovori na pitanje u razredu, učiteljica to nije uvažavala. Učiteljica ne bi pozvala Zarah čak i ako bi ona bila jedina koja je podignula ruku. Zarah se osjećala vrlo nelagodno odlazeći u školu i gledajući učiteljicu.

Ispričala je majci što se događa, i majka je odlučila prebaciti je u adventističku školu. Ali kad je majka nazvala Adventističku osnovnu školu Ebenezer, saznala je da nema mjesta za nove učenike. Majka nije pristala na odbijanje kao odgovor. Objasnila je okolnosti ravnateljici, i Zarah je primljena kao nova učenica.

Iako Zarah nije imala nikakvih prijatelja kad je stigla u školu, bila je sretna. Mogla je držati ono što vjeruje.

Prošla je godina, i Zarah je dala svoje srce Isusu krštenjem u školi. Nakon nje su se i majka i starija sestra krstile.

Danas je Zarah učiteljica u adventističkoj školi.

“Jedan od mojih ciljeva je pomoći djeci koja se bore u okolnostima sličnima mojima”, kaže ona.

Kod kuće također slijedi primjer tete Frede. Vodi sedmogodišnju djevojčicu iz susjedstva u crkvu svake subote, pa se djevojčica vraća kući i govori majci sve što je naučila. Majka je zadivljena i želi da njezina kći nastavi ići u crkvu sa Zarah.

Zarah kaže da je njezino iskustvo dokaz Božje vjernosti.

“Moje je svjedočanstvo da kad se zauzmete za Boga, On će se zauzeti za vas”, kaže ona. “Također, važno je da sami

upoznate Isusa. Bez obzira koliko ste mali, ako vas Bog poziva, nemojte odbiti taj poziv. Stavite Isusa na prvo mjesto.”

Dio darova trinaeste subote pomoći će prvoj adventističkoj osnovnoj školi Ebenezer da se preseli u novu, veću zgradu u glavnom gradu Dominike, Roseau. Škola, koja je bila popunjena kad ju je Zarahina majka željela upisati, i dalje je pretrpana i treba veći prostor. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušni dar kako biste pomogli da to postane moguće.

Povezano s iskustvom

- ◆ Prikažite Dominiku na zemljovidu. Zatim pokažite glavni grad Dominike, Roseau, u kojem će dar trinaeste subote pomoći u izgradnji osnovne škole.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube uradak o Zarah: bit.ly/Zarah-IAD.
- ◆ Preuzmite slike za ovo iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite misijske objave i zanimljive činjenice iz Inter-američke divizije: bit.ly/iad-2024.

27. srpnja 2024.

Vremenska kapsula Jerry

Dominika

Prvog dana škole učiteljica Antonija je stala pred svoj treći razred osnovne škole s kutijom keksa umotanom u svečani bijeli, ružičasti, crni i sivi ukrasni papir. Djeca su znatizheljno promatrala dok je dijelila žute i zelene listove papira.

“Ovo je vremenska kapsula”, rekla je Antonija pokazujući na kutiju.

Pokazujući na papire, dodala je: “Na vašem papiru napišite svoje ime i nešto za što biste se željeli moliti u ovom polugodištu.”

Rekla je da će papire staviti u kutiju i zapečatiti je. Na kraju godine razred će prirediti svečanost otvaranja kutije da bi vidjeli kako je Bog odgovorio na njihove molitve.

Djeca su uzbuđeno pisala svoje molitvene zahtjeve u adventističkoj osnovnoj školi Ebenezer.

Učiteljica Antonija je rekla da će i ona staviti molitveni zahtjev u kutiju.

“Ovo je za mene vrlo ozbiljno”, rekla je. “Vjerujem da Bog može promijeniti moj život.”

Djeca su zapisivala željene osobine.

Nakon što je vremenska kapsula zapečaćena, podigla se ruka jednog dječaka.

“Možemo li tu vremensku kapsulu nekako nazvati?” upitao je uzbuđeno.

Kad je učiteljica klimnula glavom, uzviknuo je: “Vremenska kapsula Jerry!”

Sva su djeca zapljeskala i navijala.

Onda se dječak glasno pomolio nad kutijom.

“Bože, hvala Ti za Jerryja”, rekao je.

Vremenska kapsula bila je nastavno pomagalo za koje je Antonija čula od učitelja iz druge adventističke škole samo nekoliko dana prije otvaranja nove školske godine u Dominiki. Svidjela joj se zamisao da uključi duhovnu pouku u društvene aktivnosti koje obično obilježavaju prvi dan škole u adventističkoj osnovnoj školi Ebenezer.

Kako su tjedni i mjeseci prolazili, djeca su se izmjenjivala u držanju Jerryja i molitvama.

“Pomozi nam da postignemo naše ciljeve”, molio se jedan.

“Neka se naše želje ostvare”, molio se drugi.

Kad su gosti poput ravnatelja škole, pastora i crkvenih vođa posjetili učionicu, djeca su ih zamolila da drže kutiju i mole se za njihove zahtjeve.

Sredinom školske godine jedna je djevojčica mahala rukom podignutom u zrak.

“Gospodice! Gospodice! Imam nešto za reći”, uzviknula je.

Rekla je da joj je Bog odgovorio na molitveni zahtjev. Na svojem listiću papira napisala je da želi naučiti bolje čitati, a sada je to mogla.

Onda je još nekoliko ruku poletjelo u zrak. Djeca su govorila o molitvama za visoke ocjene i postizanju takvih ocjena.

Dvoje djece reklo je da su uspjeli provesti vrijeme sa svojim očevima, koji su živjeli na drugim otocima.

Jedna djevojčica je rekla da se molila za brata ili sestru, i teta koja je imala dijete preselila se u kuću blizu njezine kuće.

Kad su pohvale djece završile, Antonija je spustila glavu i izrekla molitvu zahvale. Navela je riječi iz Marka 9,23: “Kako je Isus rekao: ‘Sve je moguće onome tko vjeruje.’”

Dio dara ovog tromjesečja koji će se prilagati trinaeste subote pomoći će adventističkoj osnovnoj školi Ebenezer da se proširi u novu i veću zgradu. Škola, koja je otvorena 1976. godine, dosljedno se nalazi među prvih deset na listi od 62 osnovne škole u Dominiki. Ali školska zgrada je pretrpana

sa 160 djece od vrtića do četvrtog razreda. Nekoliko blokova dalje još četrdeset učenika petog i šestog razreda osnovne škole uči u improviziranoj učionici u posebnoj zgradi. Više roditelja želi poslati svoju djecu u školu, ali jednostavno nema mjesta. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušni dar u subotu, 28. rujna.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Dominiku na zemljovidu. Zatim pokažite glavni grad Dominike, Roseau, u kojem će priloženi subotnji dar pomoći da se izgradi osnovna škola.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube uradak o učiteljici Antoniji: bit.ly/Teacher-Antonia.
- ◆ Preuzmite slike za ovo iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite vijesti o misiji i zanimljive činjenice iz Inter-američke divizije: bit.ly/iad-2024.

3. kolovoza 2024.

Otmica automobila

Trinidad i Tobago

Dok je Beverly izlazila iz svojeg automobila oko 23.30 sati navečer, netko ju je gurnuo u automobil. Smjestio ju je na suvozačevo sjedalo. Istodobno, netko je ušao na stražnje sjedalo i prislonio pištolj na Beverlyn vrat.

“Sada ćemo se voziti”, rekao je čovjek na vozačkom sjedalu.

Izvukao je automobil iz Beverlynog dvorišta na karipskom otoku Trinidadu, i njih troje su se vozili u tišini.

Onda je Beverly progovorila.

“Namjeravate li me ubiti?” pitala je.

“Ako nas ne vidiš, nećeš biti ubijena”, rekao je vozač.

Beverly je primijetila da vozač nosi kapuljaču. Više ga nije gledala.

“Znaš li koliko dugo te pratimo?” upitao je vozač.

Beverly nije odgovorila. Prošla su dva i pol sata otkako je napustila Južnokaripsko sveučilište, adventističku ustanovu na kojoj je radila i istodobno studirala za magistricu psihologije.

Odvezla je prijateljicu s fakulteta kući, a onda su se zastavile da jedu na putu. Nakon što je ostavila prijateljicu, odvezla se do svoje kuće.

“Tko je bila ona djevojka koju si ostavila?” pitao je vozač.

“Kolegica”, rekla je Beverly.

“Već te dugo vremena pratimo”, rekao je vozač.

Čovjek na stražnjem sjedalu povukao je Beverlynu ruku iza sjedala i pokušao joj skinuti vjenčani prsten.

“Ostavi to”, rekao je vozač.

Čovjek je pustio Beverlynu ruku.

Vozač je pitao Beverly je li čula za nedavni niz ubojstava na otoku. Rekao je da mu je jedan prijatelj ubijen, i namjeravao je iskoristiti Beverlyin automobil za osvetu.

“Možeš li me pustiti iz automobila?” pitala je Beverly.

“Ne, ideš s nama”, rekao je on.

Ali trenutak kasnije činilo se da je promijenio mišljenje.

“Imaš li nekoga koga bismo mogli nazvati?” pitao je.

“Imam muža.”

“Pozovi ga i vidi hoće li doći po tebe.”

Na neki je način čovjek na stražnjem sjedalu dosegnuo Beverlynu torbicu. Otvorio ju je, izvadio njezin mobitel i pružio joj ga.

Beverly je pozvala muža, ali nitko nije odgovorio.

Čovjek na stražnjem sjedalu oteo je mobitel i izrazio sumnju da je nazvala muža. “Taj broj nije čak ni spremljen u način brzog biranja”, rekao je.

Vožnja noću se nastavila.

“Osjećam se uplašeno”, rekla je Beverly. “Mogu li staviti CD?” Ali kad je pritisnula, nije bilo CD-a u uređaju. Nije mogla shvatiti zašto. Tog je jutra slušala kršćansku glazbu dok je vozila do sveučilišta. Pjevala je uz pjesmu “Isuse, preuzmi upravljanje”.

Sada se Beverly pitala je li disk možda pao na pod. Rukom je potražila po podu i pronašla ga. “Ovdje je na podu”, rekla je. “Dopustite mi da ga stavim.”

Pjesma je počela svirati. To nije bilo ono što je Beverly htjela. Nije znala odakle dolazi taj disk. Netko je pjevao “Ja-hve, ja se uzdam u Tebe.”

Čovjek na stražnjem sjedalu je uzdahnuo.

Vozač je bio usredotočen na posao. Rekao je: “Promijenit ćemo tvoju registarsku pločicu, a sutra će policija pronaći tvoj automobil.”

Htio je pustiti Beverly. Ali Beverly nije htjela biti ostavljena bez novca u mraku. “Nemam novca”, rekla je. “Kako ću doći kući?”

Vozač je naredio svojem partneru da Beverly dade malo novca.

“Koliko? Dvadeset dolara?” upitao je partner.

“Imam tisuću dolara u torbici na stražnjem sjedalu”, rekla je Beverly.

Taj dan izvadila je svoju uštedevinu iz banke i nosila je kući kako bi obavila veliku kupnju. Bila je sigurna da je čovjek na stražnjem sjedalu pronašao novac, i željela je da vozač to zna.

“Daj joj stotinu dolara”, rekao je vozač.

Beverly je primila novac, automobil se zaustavio i naredili su joj da izađe. Zatim je prešla cestu i zaustavila taksi, koji ju je odvezao kući.

Do danas Beverly ne zna zašto je Bog dopustio taj strašan događaj. Ali kako je razmišljala o onome što se dogodilo, čini se da je Bog pokušavao privući njezinu pozornost, govoreći: “Pouzdam se u mene u tvom životu.”

Jutro prije otmice automobila pjevala je “Isuse, preuzmi upravljanje.” Ali onda je provela cijeli dan kako je provodila mnoge druge dane, nastojeći vladati svim pojedinostima svojeg života bez Božje pomoći.

Ovo je bilo treći put da je izgubila automobil. Prvi put je njezin automobil ukraden ispred njihove kuće. Drugi put je njezin automobil uništen u nesreći.

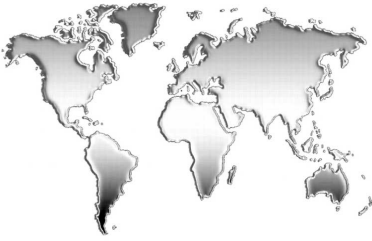
Činilo se više od slučajnosti da je, dok se vozila kući u taksiju nakon otmice automobila, na zvučnicima taksija svirala pjesma s riječima: “Koliko puta moram prolaziti kroz iste doživljaje da ti pokažem koliko te volim?”

Policija nikada nije pronašla Beverlyin automobil. Ali ona se ne žali. Rekla je da je otmica automobila bila prekretnica u njezinom životu. Sada je odlučila povjerovati Bogu u svim područjima svojeg života. “Mnogi ljudi čiji su automobili ukradeni su ubijeni”, rekla je. “Ne znam zašto sam živa. Kao kršćani, trebamo vjerovati Bogu u svakoj okolnosti.”

Ovo misijsko iskustvo pruža uvid u život na Trinidadu i na Južnokaripskom sveučilištu, koje je primilo dio dara trinaeste subote 2018. godine kako bi izgradilo sveučilišnu crkvu. Sveučilište na kojem danas radi Beverly primilo je dio dara trinaeste subote 2021. godine, kako bi otvorilo središte utjecaja za obučavanje misionara. Hvala vam na vašim obilnim darovima trinaeste subote kojima pomažete ljudima da vjeruju Bogu u Trinidadu i diljem svijeta.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Trinidad i Tobago na zemljovidu.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube uradak s Beverly: bit.ly/Beverly-IAD.
- ◆ Preuzmite slike za ovo iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite misijske objave i zanimljive činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.

10. kolovoza 2024.

“Trebam te”

Trinidad i Tobago

Dok je noću bila sama kod kuće, jedanaestogodišnja Faith prestala je prišivati gumb na košulju svoje školske odore. Uzela je oštre škare i polako rezala svoje ruke dok nije potekla krv. Glava joj je postala laka i mislila je da će se onesvijestiti.

Faithin život je krenuo nizbrdo nekoliko mjeseci ranije kad je njezina majka bila podvrgnuta hitnoj operaciji.

Dok se majka oporavljala u bolnici, djevojčica je bila ostavljena sama kod kuće čak šest mjeseci na karipskom otoku Trinidad.

Obično u takvoj neprilici starija braća, sestre ili susjedi priskaču u pomoć. Ali Faith nije imala braće ni sestara. Susjedi nisu znali da je sama kod kuće, a njoj nije palo na pamet da im to kaže.

Njezin otac, koji je živio drugdje i nije bio uključen u njezin život, posjećivao ju je jednom ili dvaput tjedno.

“Kako si?” pitao ju je svaki put.

“Dobro sam”, odgovarala je Faith.

Ponekad joj je dao novac, a onda je otišao. Faith mu nije govorila o svojem životu. Nije mislila da će je on razumjeti.

Faith je sama naučila kuhati rižu i grah. Kad ih je nestalo, živjela je od kruha, maslaca i sira, koje je kupovala očevim novcem i oskudnim novcem koji je majka ostavila kod kuće. Sama je naučila šivati kako bi mogla popravljati odjeću.

Tijekom dana pohađala je školu za djevojčice. I prije je bila meta ruganja, no sve se pogoršalo nakon majčinog odlaska u bolnicu. Djevojke su se rugale Faith zbog njezine težine, izgleda i inteligencije. Isprva je Faith ljubazno odgovarala, nadajući se da će postati prijateljice. Ali činilo se da

se ništa ne mijenja. Njezino samopoštovanje je isparilo i počela je mrziti samu sebe.

Jednom je uspjela posjetiti majku kad ju je netko odvezao automobilom do bolnice, udaljene trideset minuta vožnje. Majka je izgledala tako krhko, blijedo i beživotno. Kad ju je Faith ugledala, briznula je u plač. Željela je reći majci kako joj se učenici rugaju, ali nije mogla.

U školi je ruganje doseglo vrhunac. Jednog dana neka joj je djevojčica rekla: "Trebala bi se ubiti. Tada bi svi bili sretni."

Faith je to povjerovala. Mislila je da zaslužuje vrijeđanje. Mislila je da ne zaslužuje ni ljubav, niti prijatelje, niti išta lijepo. Počela se ozljeđivati. Izgladnjivala se. Pustila je duge nokte i grebala tijelo do krvi. Zatim se okrenula žiletima, noževima i škarama. Željela je osjetiti nešto, bilo što. Ocjene su joj pale s vrlo dobrih na negativne.

Onda je došla večer kad je odlučila počinuti samoubojstvo škarama. Dok joj se vrtjelo u glavi, začula je u glavi glas. Bio je to majčin glas. Dugo nije čula taj glas.

"Trebam te", rekao joj je glas. "Potrebna si mi više nego itko drugi, čak i ako te nitko drugi ne treba."

U tom trenutku Faith je odlučila da se neće ubiti. Živjet će za majku. Prisilila se ustati i omotati ruke.

Sljedećeg dana učiteljica je primijetila zavoje i nasamo razgovarala s Faith.

"Jesi li dobro?" pitala je.

Faith je počela plakati i vrištati. Sve što se u njoj nakupilo svih tih mjeseci izišlo je van. Učiteljica je počela plakati.

"Jesi li jela?" pitala ju je.

"Ne, izglednjujem se."

"Spavaš li?"

"Ne, ne mogu spavati bez majke."

Od tog dana učiteljica je uzela Faith pod svoje okrilje. Pod njezinim budnim okom učenici su joj se konačno prestali rugati.

Onda je majka došla kući. Bio je to divan dan! Faith je majci sve rekla. Dok je slušala, majka je počela plakati. Stisnuvši Faithinu ruku, rekla je: "Hoćeš li, molim te, obećati da se više nikada nećeš povrijediti ni na koji način? Obećaj mi da si nećeš pokušati oduzeti život. Trebam te i volim te."

Faith je kroz suze rekla: "Obećavam."

Zbog loših ocjena Faith je sljedeće godine morala ponavljati isti razred. Bila je uzrujana, ali majka je rekla da je tako najbolje. I bilo je! Ostavila je svoje stare prijatelje iz razreda i bila okružena novim prijateljima koji su je voljeli i poštovali. Stekla je mnogo dobrih prijatelja.

Majka je počela ići u crkvu i pozvala je Faith da joj se pridruži. Ni jedna ni druga godinama nisu išle u crkvu. Faith se isprva nije zanimala za to jer je mislila da će joj biti dosadno. Ali otišla je i uživala u pjevanju i zboru. Stoga je nastavila dolaziti i nije prestajala. I ona i majka predale su svoja srca Isusu biblijskim krštenjem.

Gledajući unatrag, vjeruje da joj je Bog spasio život poslavši joj glas njezine majke u trenutku potrebe. "Ne mogu to objasniti", kaže ona. "Bila sam sama kod kuće i znam da sam iz svojih misli čula glas svoje majke. Pretpostavljam da je ona bila osoba koja mi je u tom trenutku bila najpotrebija. Mora da je to bio Sveti Duh. Znao je što mi treba."

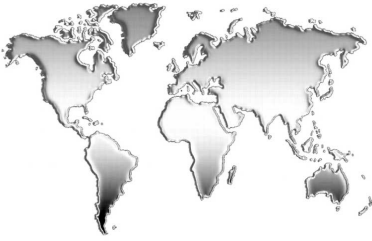
Mladima koji se također suočavaju s omalovažavanjem, ona kaže: "Kad bih mogla imati vremeplov i vratiti se u dob od jedanaest godina, rekla bih sebi: 'Bit ćeš dobro. Sve će biti u redu. Upoznat ćeš puno stvarno dragih ljudi koji će te voljeti i cijeniti baš takvu kakva jesi.' Sve što trebate učiniti je staviti Boga na prvo mjesto i bit ćete u redu."

Ovo iskustvo iz misije pruža pogled na stvarni život u Trinidadu i tamošnje izazove misije. Dio darova trinaeste subote 2018. otišao je za izgradnju crkve na Južnokaripskom sveučilištu, koje se nalazi u blizini Faithinog doma. Urednik *Adventističke misije* sastao se s Faith kako bi čuo njezino

iskustvo sa sveučilišta. Hvala vam za vaš dar trinaeste subote u ovom tromjesečju koji će pomoći donijeti nadu mladima u Interameričkoj diviziji.

Povezano s iskustvom

- ◆ Prikažite Trinidad i Tobago na zemljovidu.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube uradak o Faith: bit.ly/Faith-IAD.
- ◆ Slike za ovo iskustvo preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite objave o misijama i zanimljive činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.

17. kolovoza 2024. “Vrati se Bogu” Kolumbija

Wilinton je prvi put popio alkohol nakon bogoslužja u crkvi jedne subote u Bogoti, Kolumbiji. Imao je četrnaest godina i podlegao je pritisku prijatelja.

Nakon prvog pića, pio je gotovo svaki dan sljedeće dvadeset i četiri godine.

Wilinton je izišao iz roditeljskog doma kad je imao sedamnaest godina. Zatim se uselio k svojoj djevojci i živio s njom dvadeset i jednu godinu. Dobili su dva sina. Pio je kad god je imao priliku. Zbog svojeg pijančevanja nije mogao zadržati nikakav posao.

Jednog dana je prijatelj njegovog oca došao u njegovu kuću i zatekao ga pijanog.

“Wilinton, poznajem tvogega oca”, rekao je prijatelj, čije je ime bilo Jaime. “Možeš se vratiti Bogu!”

“Jesi li adventist?” upitao je Wilinton mucajući.

“Da, adventist sam”, rekao je Jaime.

“Ako si adventist, pjevaj mi himnu broj 500”, rekao je Wilinton. Himna je bila “Iznad Sunca, gle”.

Jaime je otpjevao himnu, a Wilinton je zaplakao. Kad je završio pjesmu, Wilinton je izrecitirao svoj omiljeni biblijski redak. Bio je to redak iz Ivana 3,16.

Taj je dan označio početak novog prijateljstva.

Tijekom sljedeće tri godine Jaime je redovito posjećivao Wilintona i govorio mu: “Molim te, vrati se Bogu.”

Wilinton je uvijek imao isti odgovor. “Da”, rekao je. “Nemoj se brinuti. Hoću.” Ali nije.

Jaime je nudio proučavanje Biblije, ali Wilinton se nije zanimao za to. Svidio mu se Jaime, ali nije htio provoditi

vrijeme s Bogom. Ipak, branio je sedmi dan subotu pred svojom ženom i dvojicom sinova, koji su išli u crkvu nedjeljom.

“Ne morate ići u tu crkvu”, rekao im je. “To je gubitak vremena. Ako želite provesti svoje vrijeme mudro, trebali biste ići u adventističku crkvu.”

Dok je Wilinton nastavio piti bez stalnog prihoda, duboko se zadužio.

Jedne večeri je Jaime stigao u Wilintonovu kuću s adventističkim pastorom i nekoliko drugih vjernika crkve. Prednja vrata su bila otvorena i ušli su u kuću prije nego što je Wilinton to shvatio.

Pastor je održao petominutnu propovijed, ali Wilinton nije čuo pastora kako govori. Osjećao se kao da čuje glas Svetoga Duha. Propovijed ga je dirnula u srce.

Tada ga je Jaime pozvao na evangeoska predavanja koja su upravo počela u mjesnoj adventističkoj crkvi.

“Tvoja majka me zamolila da ti kažem, ‘Dođi k Bogu!’”, rekao je.

Nakon što su posjetitelji otišli, Wilinton je odlučio ostati kod kuće sa svojom obitelji.

Tada mu je pristupio njegov dvanaestogodišnji sin.

“Oče, rekao si mi da je adventistička crkva sa sedmim danom, subotom, prava crkva”, rekao je. “Molim te, odvedi me u tu crkvu.”

Te riječi slomile su Wilintonovo srce. Odlučio je odvesti svoju obitelj na evangeoska predavanja u adventističku crkvu.

Predavanje te večeri iznenadilo je Wilintona. Mislio je da je riječ o njemu. Pomislio je: “Kako ovaj pastor tako dobro poznaje baš mene?” Tada je počeo plakati. Razmišljao je o svojem pijančevanju i svojim dugovima. Njegov mu je život grijeha teško ležao na srcu.

Kad je pastor pozvao slušatelje pred propovjedaonicu, Wilinton je rekao samom sebi: “Ne mogu ići naprijed. Kada izađem iz crkve, idem u bar piti.”

Odlučio je ne otići naprijed.

Ali prije nego što je to shvatio, stajao je na čelu sa sedamnaest drugih ljudi.

Tiho se pomolio: "Bože, ne mogu biti ovdje. Znaš da ću večeras piti."

Nakon sastanka otišao je u bar. Dok je pio, razmišljao je o propovijedi. Osjećao je nešto drukčije u sebi.

Prošla su tri tjedna, a on je nastavio piti. Svaki put kad bi pio, osjećao je da mu Sveti Duh govori: "Pomoći ću ti da prestaneš piti jedino ako doneseš čvrstu odluku da prestaneš."

Četvrtog tjedna rekao je sebi: "Ne mogu više ovako. Moram donijeti odluku: ili za Boga, ili za alkohol."

Na kraju tjedna, u subotu navečer, odabrao je Boga. Molio se: "Bože, ne želim više piti!" Ujutro se opet pomolio, govoreći: "Bože, pomози mi danas, jedan po jedan dan, da prestanem piti."

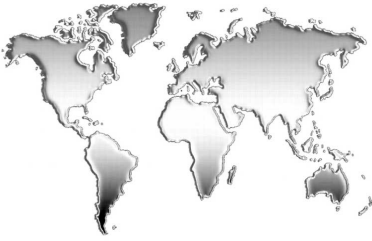
Na njegovo iznenađenje, nije pio cijeli taj dan. Bio je to njegov prvi dan pobjede otkad je počeo piti u dobi od četrnaest godina. Pomislio je s iznenađenjem: "Mislio sam da nikada neću prestati piti, ali Bog mi je pomogao."

Kada je Jaime čuo vijesti, bio je oduševljen. Wilinton se vraćao Bogu!

Ovo iskustvo iz misije pruža nam pogled na život u Kolumbiji i misijske izazove tamo. Dio darova trinaeste subote od ovog tromjesečja pomoći će da se otvore dva središta utjecaja kako bi se pomoglo djeci koja su u opasnosti od zlorabe alkoholnih pića i droga u Kolumbiji. Središta utjecaja bit će otvorena u gradovima Buenaventura i Puerto Tejada. Hvala vam što namjeravate priložiti svoj velikodušni dar 28. rujna.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Kolumbiju na zemljovidu. Zatim pokažite Bogotu, gdje živi Wilinton, te gradove Buenaventura i Puerto Tejadu, gdje će dar trinaeste subote pomoći da se otvore središta utjecaja za djecu u opasnosti.
- ◆ Izgovor imena Jaime je: hi-MEE.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube uradak o Wilintonu: bit.ly/Wilinton-IAD.
- ◆ Pročitajte više o Wilintonu sljedećeg tjedna.
- ◆ Preuzmite slike za ovo životno iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite misijske objave i zanimljive činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.

24. kolovoza 2024.

Pavlovim stopama

Kolumbija

Wilintonov život počeo se mijenjati nakon što je prestao piti u Bogoti, u Kolumbiji. Pronašao je posao, počeo otplaćivati dugove i oženio se svojom izvanbračnom suprugom. Tada su Wilinton, njegova supruga i njihov dvanaestogodišnji sin odlučili predati svoja srca Bogu biblijskim krštenjem.

Dan prije Wilintonova krštenja jedan adventistički prijatelj predvidio je da Bog ima velike namjere za njega. “Postat ćeš sljedeći apostol Pavao,” rekao je prijatelj Jaime. “Pomoći ćeš mnogim ljudima.”

Wilintonu nije dugo trebalo da shvati kako ga Bog poziva da pomogne alkoholičarima. Mjesec dana nakon krštenja, dok je hodao prema crkvi u subotnje jutro, osjetio je glas koji mu je rekao: “Stani ovdje.” Zaustavio se. Gledajući naprijed, vidio je gradsku ulicu s barovima u kojima je nekad pio.

Glas je rekao: “Pomoći ćeš svim tim ljudima. Pio si, a sada ćeš pomoći drugima koji piju. Pružit ću ti priliku i pomoći ti da se ne obeshrabriš.”

U crkvi je Wilinton potražio Jaimea. “Imam zamisao,” rekao je.

“Imam i ja zamisao,” rekao je Jaime.

“Reci mi prvo svoju zamisao.”

“Mislim da mi Bog govori da budem svjetlo u onim barovima gdje vlada samo tama,” rekao je Wilinton.

“Vau!” uzviknuo je Jaime. “To je ista zamisao koju sam i ja imao.”

Činilo se više od slučajnosti; obojica su se složila da ih Sveti Duh poziva da pomognu alkoholičarima. Tijekom sljedećeg tjedna Wilinton je pozivao ljude u barovima da dođu u

njegovu kuću na proučavanje Biblije. Na prvo biblijsko proučavanje u subotnje poslijepodne došlo je jedanaest ljudi. Dok su tjedni prolazili, skupina je postala prevelika da bi se mogla sastati u njegovoj kući.

Wilinton je unajmio veću kuću. Kad je skupina postala prevelika za tu kuću, preselili su se u dvoranu. Ljudi su se krstili, a skupina je nastavila rasti. Naposljetku je Wilinton odlučio da skupina treba imati svoje vlastito mjesto.

Tražio je zgradu za kupnju, ali gradsko vlasništvo je bilo skupo. Dok se molio, osjetio je snažan poziv da posjeti bar u kojem je često boravio od svoje šesnaeste godine.

Činilo se nevjerojatnim, ali kad bi mogao kupiti bar, mogao bi ga preurediti u dvoranu za sastanke. Molio se i pitao: “Bože, Ti doista želiš da radim za Tebe u baru?”

Wilinton je potražio vlasnika bara i saznao da je zgrada na prodaju. Vlasnik je odmah prepoznao Wilintona i bio je iznenađen što ga vidi trijeznog.

“Jesi li to doista ti?” pitao je.

“Da, to sam ja”, rekao je Wilinton.

“Sjećaš li se kako si ovamo dolazio piti sve te godine?” pitao je vlasnik.

“Da, sjećam se...”

Vlasnik je protresao glavom u nevjerici. “Znam te,” rekao je. “Ne mogu vjerovati da imaš novi život.”

Naveo je cijenu zgrade. Wilinton nije imao toliki novac. Rekao je drugim članovima crkve o zgradi, ali ni oni nisu imali novčanih sredstava. Wilinton nije bio obeshrabren.

“Božji planovi su savršeni”, rekao im je. “Ne brinite! Ta zgrada će biti naša.”

On i vjernici crkve počeli su se moliti i prikupljati novac. Godinu dana kasnije kupili su bar i pretvorili ga u adventističku crkvu i središte utjecaja.

Danas pedesetero ljudi svake subote prisustvuje bogoslužju u crkvi. Tijekom tjedna središte utjecaja nudi tečajeve vještine življenja i program za prestanak ovisnosti o alkohol-

nim pićima. Wilinton, koji je starješina crkve i zamjenik ravnatelja središta utjecaja, kaže kako je kroz njegovu malu skupinu više od petnaest bivših alkoholičara predalo svoja srca Isusu i krstilo se.

Osim toga, 85 ljudi kršteno je kroz novu crkvu i središte utjecaja tijekom posljednje tri godine. “Sada radim za Isusa i tražim izgubljene”, kaže Wilinton. “Odlučio sam biti kao Pavao, uvijek dijeleći Radosnu vijest i moleći Boga za Njegovu snagu da ljude povedem k Njemu.” Još dodaje: “Božji planovi su savršeni i nikada se ne mijenjaju.”

Ovo misijsko iskustvo pruža uvid u život u Kolumbiji i različite misijske izazove. Dio darova trinaeste subote od ovog tromjesječja pomoći će otvaranju dvaju središta utjecaja kako bi se pomoglo djeci koja su u Kolumbiji u opasnosti od zloupotrebe alkohola i droga. Središta utjecaja bit će smještena u gradovima Buenaventura i Puerto Tejada. Zahvaljujemo vam što ćete velikodušno priložiti svoje darove 28. rujna.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Kolumbiju na zemljovidu. Zatim pokažite Bogotu, gdje živi Wilinton, i gradove Buenaventura i Puerto Tejadu, u kojima će dar trinaeste subote pomoći u otvaranju središta utjecaja za djecu koja su u opasnosti.
- ◆ Izgovor imena Jaime je: hi-MEE.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube uradak o Wilintonu: bit.ly/Wilinton-IAD.
- ◆ Sljedećeg tjedna pročitajte kako su članovi crkve na čudesan način kupili bar.
- ◆ Preuzmite slike za ovo iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite objave o misiji i zanimljive činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.

31. kolovoza 2024. **Bar kupljen molitvama**

Kolumbija

Adriana je bila vrlo vješta u osnivanju crkava u Kolumbiji. Tridesetpetogodišnja supruga i majka osnovala je šest crkava tijekom petnaest godina i bila je spremna pomoći u osnivanju sedme crkve u siromašnom susjedstvu na jugu razgranate kolumbijske prijestolnice Bogote.

No, činilo se da nitko ne može pronaći njima pristupačnu zgradu na najboljem mjestu u gradu.

Sjeme za crkvu posijano je kad je Wilinton, bivši alkoholičar iz susjedstva, predao svoje srce Isusu i započeo malu biblijsku skupinu u svojoj kući. Skupina je prerasla njegov dom i nekoliko se puta selila. Sada je pedesetero ljudi zajedno prisustvovalo bogoslužju svake subote, i bilo je vrijeme da imaju vlastitu crkvenu zgradu.

Adriana je pripadala drugoj crkvi koja je željela pomoći Wilintonovoj zajednici u osnivanju njihove crkve. Pogledala je pet zgrada i nije pronašla ništa.

Tada je Wilinton predložio bar u kojem je često boravio prije nego što se krstio. Bar je bio usred susjedstva i bio je na prodaju. Ali tražena cijena bila je previsoka.

Adriana se sastala s vlasnikom bara. Objasnila je da članovi crkve žele kupiti zgradu, ali nemaju dovoljno novčanih sredstava.

“Biste li mogli pričekati godinu dana dok ne prikupimo novac?” upitala je.

Vlasnik nije želio čekati i odmahnuo je glavom.

Adriana ga je molila da promisli, ali on je odbio. Ipak, dodao je: “Ako vaš plan dolazi od Boga, ta će zgrada biti vaša.”

Adriana i članovi crkve molili su se Bogu za pomoć i počeli prikupljati novac.

Zatim je jedan kupac došao pogledati zgradu. Svidjelo mu se ono što je vidio i pristao ju je kupiti.

Članovi crkve pitali su se hoće li izgubiti zgradu. Molili su da se ostvari Božja volja.

Potencijalni kupac otišao je i nikada se nije vratio s novcem za zgradu. Zgrada je ostala na prodaju.

Tada je i drugi kupac posjetio zgradu i ponudio je da je kupi. Izgledalo je da će prodaja proći. Članovi crkve ponovno su molili da se ostvari Božja volja, i kupac se nije vratio s novcem.

Vlasnik bara nije mogao shvatiti zašto njegova zgrada još nije prodana. Smanjio je cijenu. Zatim ju je opet smanjio. Ali još uvijek nije mogao pronaći kupca.

Adriana je bila uvjerena da Bog ima nakanu pretvoriti bar u crkvu i središte utjecaja. U središtu utjecaja trebalo bi se ljude u zajednici poučavati vještinama života i pomoći onima koji se bore s alkoholom.

Adriana je ponovno posjetila vlasnika bara.

“Nećete prodati ovu zgradu”, rekla je hrabro. “Prodat ćete je nama, jer će to biti mjesto koje će pomoći zajednici i proslaviti Boga.”

Godinu dana je prošlo, i članovi crkve prikupili su dovoljno novca za kupnju zgrade po nižoj cijeni. Vođa crkve posjetio je vlasnika kako bi završili prodaju.

Vlasnik je izrazio olakšanje što konačno može prodati zgradu.

“Nisam mogao prodati ovu zgradu jer su se oni adventisti molili da je kupe”, rekao je nakon svega.

Dva tjedna kasnije, zgrada je prodana Adventističkoj crkvi. Konačna, snižena cijena bila je pola tržišne vrijednosti sličnih zgrada u susjedstvu.

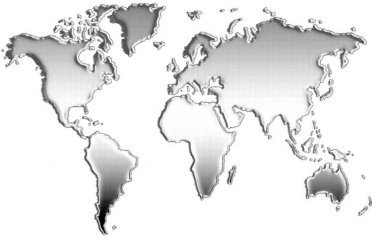
Danas Adriana hvali Boga za novu crkvu i središte utjecaja.

“Svi smo se molili za ovo mjesto”, kaže ona. “Kad Bog ima nakanu, nitko je ne može promijeniti.”

Ovo iskustvo iz misije pruža uvid u život u Kolumbiji i njihove misijske izazove. Dio dara trinaeste subote od ovog tromjesečja pomoći će otvaranju dva središta utjecaja kako bi se pomoglo djeci u Kolumbiji koja su u opasnosti od zlorabe alkoholnih pića i droga. Zahvaljujemo vam što ćete priložiti velikodušni dar 28. rujna.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Kolumbiju na zemljovidu. Zatim pokažite Bogotu, gdje živi Adriana, i gradove Buenaventura i Puerto Tejada, u kojima će dar trinaeste subote pomoći pri otvaranju središta utjecaja za djecu koja su u opasnosti.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube uradak o Adriani: bit.ly/Adriana-IAD.
- ◆ Više o Wilintonu možete pročitati u štivu od prošlog tjedna.
- ◆ Preuzmite slike za ovo iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite objave o misiji i zanimljive činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.

7. rujna 2024. Više od "Zdravo!"

Kostarika

Harlin je prepoznala Flor dok su jedna pored druge prolazile ulicom. Kao bivša policajaka, Harlin je znala da je Flor spremna prodati bilo što za novac kojim bi kupila drogu i alkoholno piće.

Flor je također prepoznala Harlin. Dvije žene živjele su samo nekoliko kuća jedna od druge u gradiću u Kostariki. Tijekom godina su razmjenjivale pozdrave, ali nikada ništa više od toga.

Tog dana Harlin je osjetila želju da kaže više od jednostavnog "Zdravo!"

"Kako si?" upitala je. "Kako život?"

"Sve je loše", odgovorila je Flor potišteno.

Harlin je pažljivo pogledala ženu.

"Imaš li što za jelo?" upitala je.

Flor je spustila glavu i počela plakati.

Harlin je otišla u trgovinu i kupila hranu za Flor.

Na putu kući nakon trgovine svratila je do Florine kuće i ostavila joj vrećicu riže, vrećicu graha i dva komada pileline.

Sutradan je Harlin susrela svojeg pastora ispred banke.

"Imam malo hrane ovdje", rekao je pastor pokazujući na vrećice pune riže, graha, ulja, brašna i drugih namirnica. "Znaš li nekoga tko bi to mogao trebati?"

"Da", rekla je Harlin. "Imam susjedu koja nema ništa za jelo."

"Uzmi to i daj joj", rekao je pastor.

Harlin je pozvala pastora da pođe s njom.

"Dođi sa mnom i vidjet ćeš gdje živi", pozvala ga je.

Otišli su do Florine kuće i predali joj hranu.

Flor je bila vrlo zahvalna.

Dok su razgovarali, Harlin je pitala Flor bi li željela proučavati Bibliju. Flor je rekla da bi htjela.

Sutradan je Harlin došla na proučavanje Biblije s muškarcem i tri žene iz svoje crkve. Florina kuća bila je previše propala da bi se sastali unutra, pa su sjeli u njezino malo prednje dvorište.

Nakon tog dana skupina se sastajala jednom tjedno kako bi pjevali i proučavali Bibliju. Flor je voljela pjevati, a posebice je voljela pjesmu "Daj mi novo srce."

Florino srce počelo se mijenjati. Prestala je vrijeđati i udarati članove obitelji i susjede koji su je ljutili. Njezin govor pun psovki postao je čist.

Dva mjeseca nakon početka biblijskih proučavanja počelo je godišnje kišno razdoblje u Kostariki, i skupina se više nije mogla sastajati u Florinom dvorištu da ne bi pokisli.

Flor je zbog nedostatka tih tjednih okupljanja potražila društvo vjernika u adventističkoj crkvi subotom.

Nitko je nije pozvao u crkvu. Došla je sama.

Prošla su još dva mjeseca i crkveni pastor je upitao Flor bi li željela predati svoje srce Isusu krštenjem. Svidjelo joj se takvo pitanje.

"Da", rekla je. "Nitko me nikada nije pitao želim li biti krštena."

Nekoliko dana kasnije Flor je bila uronjena pod vodu pokajanja.

Flor je imala dobro poznati "ugled" u gradiću. Svi su znali njezin život. Mještani su vidjeli kako se mijenjala, i bili su iznenađeni kad je radosno hodala kući nakon svojeg krštenja. Osoba za osobom zaustavljala se da bi je zagrlila i čestitala joj.

Flor je bila tako sretna! Godinama nije osjetila nijedan zagrljaj.

Mjesecima nakon krštenja Flor je ostala vjerna adventistica sedmog dana u Kostariki.

“Hvalim Boga za svoj novi život”, svjedoči ona. “Zahvalna sam za sve što vjernici crkve čine za mene.”

Harlin promjenu u Florinom životu pripisuje Svetom Duhu. Također vjeruje da ju je Sveti Duh potaknuo da kaže više od “Zdravo!” onog dana kad Flor nije imala hrane.

“Bog je velik!”, kaže Harlin. “Nema ništa tako teško što On ne može učiniti.”

Ovo iskustvo iz misije pruža uvid u život u Kostariki i tamošnje misijske izazove. Dio darova trinaeste subote od ovoga tromjesečja pomoći će u otvaranju središta utjecaja koje će dijeliti Isusovu ljubav s djecom i mladima koji su u opasnosti da zapadnu u život droge i alkohola. Zahvaljujemo vam što pripremate svoj velikodušni dar trinaeste subote, 28. rujna.

Povezano s iskustvom

- ◆ Prikažite Kostariku na zemljovidu.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube uradak o Harlin: bit.ly/Harlin-IAD.
- ◆ Preuzmite slike uz ovo iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite objave o misiji i zanimljive činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.

14. rujna 2024.

Pravo blago

Kostarika

Jahiquel je bio jadni dječak koji je živio u siromašnoj obitelji u Kostariki. Dok je odrastao, nije imao puno toga. Ali kad je imao šesnaest godina, odjednom je počeo nositi debeli zlatni lanac oko vrata te zlatne prstenove na prstima.

Mjesna banda postala je sumnjičava. Vođa bande, pod nadimkom Đavao, mislio je da Jahiquel možda trguje drogom bez njegovog pristanka. Naredio je jednom članu bande da stupi u kontakt s Jahiquelom putem društvenih medija i upita ga: "Je li tvoj lanac od pravog zlata?"

Jahiquel je bio ponosan što posjeduje pravi zlatni nakit, i poslao je odgovor od samo jedne riječi: "Da." Znao je da je poruka došla od člana bande. Nekada je pripadao toj bandi, ali ju je napustio kako bi se pridružio drugoj bandi. Sada je, umjesto da prodaje drogu, pljačka kuće i otima ljude za otкупninu, svoj zlatni nakit je kupio od dijela dobitka nove bande.

Nekoliko sati kasnije, u sedam uvečer, Jahiquel je vidio člana stare bande kako juri prema njemu na motociklu. Jahiquel je stajao ispred kuće svoje bake, kamo je stigao kako bi tamo proveo noć. Došao je iz majčine kuće u kojoj je boravio tijekom dana.

Na motociklu je sjedio brat člana bande. Užasnut, Jahiquel je vidio tog brata kako podiže pištolj i počinje pucati. Prepoznao je pištolj. Prodao mu ga je nekoliko mjeseci ranije.

U brzom nizu osam metaka je probilo Jahiquelovo tijelo: dva u noge i pet u prsa i trbuh. Pao je na tlo, sav u strahu. Previše se bojao vikati ili pomaknuti. Misli su mu ispunile um. Sjetio se kako ga je adventistička teta kao dječaka učila

moliti i čitati Bibliju. Shvatio je da je načinio pogrešku sudjelovanjem u bandama. Molio se: "Bože, oprosti mi."

Činilo se da vrijeme stoji. Zatim je čuo kako motocikl juri u bijeg. Jedan automobil je prošao, ali nije stao. Njegova baka se izišla iz kuće i nagnula se nad Jahiquela.

Nekoliko trenutaka kasnije, drugi automobil je prošao pored njih i zaustavio se. Dvije osobe su izašle, stavile Jahiquela u automobil i odvezle ga u bolnicu.

Jahiquel se probudio sljedećeg dana u tri sata poslijepodne. Bio je spojen na uređaj koji mu je pomagao disati. Zadržao je dvadeset i tri šava po sredini trbuha. Saznao je da je bio sasvim blizu smrti. Adventisti iz tetine crkve satima su se za molili njegovo preživljavanje. Sada je bio živ, i to je bilo čudo.

Od toga dana odlučio je živjeti za Isusa.

Tri godine kasnije, Jahiquel uči kako bi postao brijač. Dijeli svoje iskustvo s drugim mladima, potičući ih da pronađu smisao u životu kroz Boga, a ne kroz bande. Potiče ih da svoj um napune dobrim znanjima i ostanu blizu Boga.

Žali što je u svojem životu kao tinejdžer napunio svoj um smećem, i vjeruje da će Bog ispuniti njegov život dobrom dok provodi vrijeme s Biblijom. Naposljetku, apostol Pavao je rekao: "I ne prilagođavajte se ovom svijetu, nego se preobrazujte obnavljanjem svojega uma, da biste mogli razlikovati što je dobra, ugodna i savršena volja Božja." (Rimljanima 12,2 — NKJV).

"Želim razmišljati o dobrom, i ne želim se sjećati prošlosti", kaže Jahiquel. "Sada čitam Bibliju svakog jutra i svake večeri. Ustajem rano da bih se molio. Sve je to dugotrajni postupak. Znam da uz Božju pomoć mogu stići daleko."

Dva brata koja su ga napala nikada nisu privedena pravdi, jer nije otkrio njihova imena policiji. I dalje živi u istom susjedstvu, i shvaća da bi njihovo izručivanje policiji ugrozilo njega, njegovu majku i baku.

Što se tiče njegovog zlatnog nakita, sve je izgubio onog

dana kad su ga napali. Ne zna tko je sve uzeo, ali to mu nije niti bitno. Otkrio je da se pravo blago ne može nositi oko vrata. Pravo blago je ono što se nosi u vlastitom srcu.

Ovo iskustvo iz misije pruža uvid u život u Kostariki i tamošnje misijske izazove. Dio darova trinaeste subote od ovoga tromjesečja pomoći će da se otvori središte utjecaja u kojem će se dijeliti Isusova ljubav s djecom i mladima koji su, poput Jahiquela, pod opasnošću od utjecaja droga i bandi u Kostariki. Zahvaljujemo vam što namjeravate priložiti velikuodušni dar trinaeste subote, 28. rujna.

Povezano s iskustvom

- ◆ Prikažite Kostariku na zamljovidu.
- ◆ Izgovor imena Jahiquel je: Ja-kel.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube uradak o Jahiquelu: bit.ly/Jahiquel-IAD.
- ◆ Preuzmite slike za ovo iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite objave o misiji i zanimljive činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.

21. rujna 2024.

Molitva za troje djece

Kostarika

Kada su Stephanie i njezin budući suprug počeli razgovarati o osnivanju obitelji u njihovoj rodnoj Kostariki, shvatili su da imaju nešto zajedničko: oboje su željeli imati dvoje biološke djece i usvojiti treće dijete.

Pet godina nakon vjenčanja, par još uvijek nije imao djece. Stoga su odlučili usvojiti dijete.

Agencija za usvajanje obavijestila ih je da postupak neće biti lak. Morat će čekati u dugom redu, i nije bilo sigurnosti da će dobiti dijete. Dijete ponuđeno za usvajanje moglo bi čak biti tinejdžer.

Nekoliko mjeseci kasnije, Stephanie je zatrudnjela i dobila djevojčicu. Tri godine kasnije rodila je dječaka. Prošlo je devet godina, i ona i njezin suprug prisjetili su se svoje želje o usvajanju djeteta. Ali tko? Kada? Gdje? I kako?

“Nema problema, pomolit ću se”, rekla je Stephanie svojem suprugu. “Zamolit ću Boga da dijete dođe k nama, umjesto da mi tražimo dijete.”

Stephanie se pomolila. Nakon toga je zaboravila na tu svoju molitvu. Jedne subote Stephanie je ponudila biblijska proučavanja ženi koja se pojavila prvi put u crkvi toga dana.

Žena je pristala, rekavši: “Dođite k meni. Ja sam majka desetero djece.”

Ispostavilo se da je žena skrbnica u sirotištu. Sirotište se sastojalo od petnaest kuća, i u svakoj je bilo desetero djece. Skrbnica je nadgledala svaku od tih kuća.

Stephanie je otišla u sirotište i održala biblijska proučavanja za skrbnicu i njezino desetero djece. Skrbnica je uskoro predala svoje srce Isusu i krštena je.

Ravnatelj sirotišta, videći da biblijska proučavanja dobro utječu na skrbnicu i njezin rad, zamolio je Stephanie da održi biblijska proučavanja u drugih četrnaest kuća tog sirotišta. Stephanie je prenijela zahtjev upravnom odboru svoje crkve, i crkva je poslala svoje vjernike u svaku od četrnaest kuća. Stephanie je bila dodijeljena kuća broj sedam.

Jedanaestogodišnja Michelle živjela je u kući broj sedam.

Od prvog dana Michelle je privukla Stephanienu pažnju. Rado je ponijela Stephanienu torbu, bila je pažljiva i sudjelovala je u biblijskim proučavanjima. Žena i djevojčica razvile su prisnu vezu.

S dopuštenjem sirotišta, Stephanie je odvodila Michelle na evangelizacijske skupove i ona je uskoro krštena. Tada ju je djevojčica pitala: “Zašto me ne usvojite?”

Stephanie je razmišljala: “Zašto je ne bih usvojila?” Kod kuće je rekla svojem suprugu o zahtjevu djevojčice. Par se zapitao je li Michelle dijete za koje su se molili da ga usvoje. Zatražili su potvrdu od Boga.

Tada se Stephanie sjetila iskustva koje se dogodilo tri ili četiri godine ranije, mnogo prije nego što je upoznala Michelle. Pozvala je jednu ženu da podijeli svoje osobno svjedočanstvo u crkvi. Žena je posjećivala različite adventističke crkve kako bi ispričala svoje iskustvo o odlasku u zatvor, gubitku svoje šestero djece zbog djelovanja socijalnih službi i prelaskom na adventistička vjerovanja nakon slušanja adventističkog radija u zatvoru. Žena nikada nije stigla do Stephanie crkve, i Stephanie je izgubila kontakt s njom.

Sada se Stephanie pitala što se dogodilo s tom ženom. Pogledala je na društvenim mrežama i vidjela da je žena napustila adventističku crkvu. Dok je listala ženine objave, vidjela je fotografiju Michelle s riječima: “Moje dijete”.

Stephanie je bila iznenađena. Žena je bila majka Michelle iz sirotišta!

Nekoliko dana kasnije, Stephanie je vidjela Michelle na rodendanskoj zabavi u kući broj sedam. Tijekom zabave Mi-

chelle je pitala može li posuditi Stephanienin telefon, rekavši: “Želiš li vidjeti moju majku?” Kada je Stephanie klimnula glavom, djevojčica je pronašla sliku svoje majke na internetu i pokazala je Stephanie. Bila je to žena koju je Stephanie pozvala da govori u njezinoj crkvi.

Za Stephanie je to bila potvrda koju je trebala. Bila je uvjerena da im je Bog poslao Michelle da je usvoje.

Stephanie je razgovarala s ravnateljem sirotišta o usvajanju. Uvjerila ga je da nije znala da je njezina majka njezina prijateljica s društvenih mreža kad je prvi put došla u sirotište. Ravnatelj je Stephanie uvjerio da neće biti problema ako više ne kontaktira majku.

U kratkom vremenu Michelle se uselila u svoj novi dom. Imala je dvanaest godina. Trebalo je još četiri godine da bude službeno usvojena, ali to joj nije bilo važno. Bila je kod kuće.

Danas Stephanie ne bi mogla biti sretnija nego što jest. Njezin san se ostvario. Ima dvoje biološke djece i voljenu usvojenju kći.

Ovo iskustvo iz misije pruža uvid u život u Kostariki i tamošnje misijske izazove. Dar trinaeste subote pomoći će da se otvori središte utjecaja u kojem će se moći dijeliti Isusova ljubav s djecom izloženom rizičnim ponašanjima, uključujući siročad.

Povezano s iskustvom

- ◆ Prikažite Kostariku na zemljovidu.
- ◆ Pogledajte kratki YouTube uradak o Michelle: bit.ly/IAD-Michelle.
- ◆ Preuzmite slike za ovo iskustvo s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite objave o misijama i zanimljive činjenice iz Inter-američke divizije: bit.ly/iad-2024.

28. rujna
Trinaesta subota:
Posjetitelj i san
Kostarika

Erickson ima iskustvo za koje je malo ljudi čulo. Dio iskustva ispričao je svojoj majci. Cijelo iskustvo ispričao je svojoj ženi. Njegove tri mlade kćeri nikada nisu čule njegovo iskustvo. Njegov pokojni otac nikada nije čuo to iskustvo.

Erickson, koji je pastor i vođa Crkve adventista sedmog dana u Kostariki, oklijevao je podijeliti svoje iskustvo zbog straha da mu ljudi neće vjerovati. Ali nakon što je čuo brojna nevjerojatna svjedočanstva pomažući Adventističkoj misiji u prikupljanju iskustava za ovo tromjesječeje iz Kostarike, ispričao nam je svoje iskustvo. Dakle, ove subote ćete među prvima čuti njegovo cjelovito iskustvo. To iskustvo mu je promijenila život. Ono ga je navelo da postane adventist sedmoga dana.

U gradu u kojem je Erickson odrastao u Gvatemali postojale su samo dvije škole: državna škola i adventistička škola.

Otac je poslao Ericksona u prvi razred državne škole, ali dječak te cijele godine nije vidio svoju učiteljicu. Učiteljica je bila na osposobljavanju, objasnio je ravnatelj škole. Ravnatelj je ponekad dolazio u učionicu prvog razreda kako bi im podijelio zadatke.

Ali te godine djecu nitko nije poučavao čitanju, pisanju i računanju. Srećom, Erickson je naučio te predmete u vrtiću, pa je mogao dovršiti povremene domaće zadaće. Ali mnogi njegovi kolege iz razreda pali su prvi razred.

Otac je nakon te godine bio zgrožen sustavom javnih škola, pa je premjestio sina u adventističku školu, u drugi razred. U toj je školi Erickson naučio o Bogu.

Prije spavanja uvečer Erickson bi kleknuo pokraj svojeg kreveta kako bi se pomolio.

“Bože, pomози mi da donosim dobre odluke u svojem životu”, molio se. “Pomози mi u školi. Pomози mojoj obitelji, a posebno ocu.”

Obitelj je bila siromašna. Otac je radio kao vozač autobusa daleko od kuće, a Erickson ga je viđao samo nekoliko puta godišnje. Unatoč njihovom siromaštvu, otac je uvijek uspijevao namaknuti novac da plati Ericksonovo školovanje u adventističkoj školi.

Dok se Erickson uvečer molio, poželio je da može češće viđati oca.

“Zaštiti oca i njegov autobus te moju majku kako bi mogla zaraditi nešto novca za naše potrebe”, molio se. “Amen.”

Jedne večeri, kad je Ericksonu bilo jedanaest ili dvanaest godina, molio se i potom ispružio na svojem krevetu u mračnoj sobi. Oči su mu bile otvorene, ali u mraku nije mogao ništa vidjeti.

Odjednom se na stropu iznad njegove glave pojavilo jarko, ali meko svjetlo. To nije bila žarulja, jer ju je Erickson isključio prije molitve. Svjetlo je obasjalo sobu. Erickson se nije uplašio. Osjećao se mirno i opuštено.

Odjednom je blistavo biće jurnulo od svjetla na pod. Erickson je vidio ruke, noge, tijelo i glavu. Ali nije mogao vidjeti oči, uši, nos, usta ili bilo koju crtu lica. Glava je bila okružena blagim sjajem. Biće je kleknulo na isto mjesto gdje se dječak maloprije molio pokraj kreveta. Sklopilo je ruke i pognulo glavu.

Erickson je promatrao, pitajući se što će se sljedeće dogoditi.

Ericksonove molitve obično su trajale pet ili deset minuta, ali ova je molitva završila mnogo brže. Biće se molilo šezdeset do devedeset sekundi. Zatim je ustalo i stavilo jednu ruku na Ericksonovu glavu, a drugu na njegova prsa. Radost je ispunila Ericksonovo srce. Zamišljao je da vidi Isusa.

Biće nije ništa reklo. Nakon što je nekoliko sekundi dotaknulo dječakovu glavu i prsa, ponovno se podiglo prema blagom svjetlu koje je još uvijek obasjavalo strop. Zatim se svjetlo ugasilo, a spavaća soba je ponovno utonula u tamu.

Ericksona su preplavili mir i spokoj. U sobi je osjećao samo dobrotu. Uskoro je zaspao.

Sljedećeg dana Erickson je ispričao majci svoje iskustvo. Osjećao se bliže Isusu nego ikad prije.

Ali tu nije bio kraj.

Nekoliko mjeseci kasnije Erickson je usnuo san o suboti. Odmalena je išao u crkvu nedjeljom i nastavio je tako ići kako bi usrećio oca. Ali nakon što je upisao adventističku školu, počeo je subotom ići u adventističku crkvu.

U snu je Erickson stajao u očevoj crkvi tijekom bogoslužja. Odjednom su se kipovi svetaca koji su bili uz zidove crkve počeli micati. Ruke i noge su im se pomicale. Smijući se, jurili su prestravljenog dječaka po crkvi. Erickson je mogao vidjeti druge vjernike u crkvi, ali oni su se ponašali kao da ništa nije neobično.

Iznenada je Erickson ugledao poznato jarko, ali meko svjetlo na vratima crkve. Bilo je to isto svjetlo koje je vidio u svojoj spavaćoj sobi prije nekoliko mjeseci.

Erickson je osjetio olakšanje. Osjećao je da je Isus blizu njega i da mu dolazi pomoć.

Tada se biće koje se molilo u Ericksonovoj sobi pojavilo iz svjetla na vratima crkve. Uzelo je dječaka za ruku i izvelo ga iz crkve. Dječak je opet mogao vidjeti ruke, noge, tijelo i glavu, ali nije mogao razaznati crte lica.

Kad je izašlo, biće je stajalo između Ericksona i crkve. Nije reklo niti jednu jedinu riječ. Umjesto toga, pokazalo je prstom prema crkvi, a zatim ga protreslo, upozoravajući dječaka da ne ide više tamo.

Sljedećeg jutra Erickson nije rekao majci za san. Bojao se da će ona reći ocu. Otac je želio da on postane svećenik i bojao se očevog odgovora.

Nakon tog sna Erickson više nikada nije svetkovao nedjelju. Osjetio je da ga Isus vodi putem pravednosti i želio je slijediti taj put. Otac, koji je u crkvu išao samo na Božić i Uskrs, nikada nije tražio od dječaka da se vrati u njegovu crkvu.

Oko godinu dana nakon sna, Erickson je odlučio predati svoje srce Isusu i krstiti se. Imao je trinaest godina kad se pridružio Crkvi adventista sedmog dana.

Danas je Erickson Bala pastor i crkveni vođa koji nadzire širenje Radosne vijesti u svojoj domovini Kostariki. Odlučio je ove trinaeste subote prekinuti šutnju o svojoj prošlosti, kao podsjetnik da Bog djeluje u Interameričkoj diviziji, koja uključuje Kostariku i Gvatemalu. On posebno želi da ljudi znaju da Bog učinkovito traži srca djece i mladih, uključujući i one na koje će utjecati današnji dar trinaeste subote. Dio dara pomoći će da se otvori središte utjecaja za dijeljenje Isusove ljubavi s djecom izloženom rizičnom ponašanju u Kostariki. Ostali projekti trinaeste subote uključuju dva središta utjecaja za dopiranje do ugrožene djece u Kolumbiji, dva središta utjecaja za dopiranje do ljudi iz viših društvenih slojeva u Meksiku, i izgradnju velike osnovne škole u Dominiki. Hvala vam na vašem današnjem velikodušnom daru.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Kostariku i Gvatemalu na zemljovidu.
- ◆ Erickson je postao izviđač nakon što ga je učiteljica pozvala da se pridruži klubu. Vođa izviđača rekao je djeci da će onaj tko skupi najviše bodova na kraju godine dobiti iznenađenje. Jedan od načina prikupljanja bodova bilo je pohađanje subotnje škole za djecu u adventističkoj crkvi. Erickson je želio pobijediti, pa je počeo ići u subotnju školu, a potom i na subotnju službu. Prvi put je slušao

biblijske događaje i naučio proučavati Bibliju. Čitajući Bibliju, uvjerio se da je sedmi dan, subota, Božji pravi dan za bogoslužje i da je Adventistička crkva prava Božja crkva.

- ◆ Slike za ovo iskustvo preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Podijelite objave o misiji i zanimljive činjenice iz Interameričke divizije: bit.ly/iad-2024.

Budući projekti trinaeste subote

Prikupljeni darovi trinaeste subote sljedećeg tromjesečja poduprijet će tri projekta u Sjevernoameričkoj diviziji:

- ◆ Središte utjecaja za urođenike na Aljasci, Bethel, Aljaska, Sjedinjene Američke Države.
- ◆ Naviještanje Radosne vijesti tijekom zasjedanja Generalne konferencije 2025. godine, St. Louis, Missouri, Sjedinjene Američke Države.
- ◆ Gradsko središte utjecaja i crkvena plantaža, Baltimore, Maryland, Sjedinjene Američke Države.

Činjenice iz misije

Kolumbija

- ◆ Kolumbija ima 1.813 crkava, 860 zajednica i 295.836 vjernika. Više od 50 milijuna ljudi živi u Kolumbiji, što znači da je na svakih 172 ljudi jedan adventist.
- ◆ Prvi adventist došao je u Kolumbiju 1895. godine. Bio je Amerikanac po imenu Frank C. Kelly te je prodavao adventističke knjige i časopise.
- ◆ Iako su adventisti godinama patili od progona zbog svojih vjerovanja, kolumbijska vlada donijela je 1991. godine zakone koji štite slobodu ljudi da vjeruju na način na koji žele.
- ◆ Prva adventistička radijska postaja u Kolumbiji počela je emitirati programe 26. listopada 2019. godine, a nazvana je Esperanza (Nada).
- ◆ Oko sedam od deset Kolumbijaca su katolici, a dva od deset su protestanti.
- ◆ Glavni i najveći grad u Kolumbiji je Bogota.
- ◆ Službeni jezik u Kolumbiji je španjolski.
- ◆ Novac u Kolumbiji se naziva peso.
- ◆ Kolumbija ima više od 50 milijuna stanovnika.
- ◆ Ime zemlje potječe od prezimena talijanskog istraživača Kristofora Kolumba.
- ◆ Od svih zemalja na svijetu, Kolumbija ima drugi najveći broj različitih vrsta biljaka i životinja.
- ◆ Prvi Europljanin koji je došao u Kolumbiju, 1499. godine, bio je istraživač po imenu Alonso de Ojeda.

- ◆ Španjolska je upravljala Kolumbijom skoro 250 godina. Dok im poznati venezuelanski general i narodni heroj Simon Bolivar nije pomogao pobijediti Španjolce i steći neovisnost, 1819. godine.
- ◆ Kolumbija se još naziva i Vratima Južne Amerike, jer se nalazi na položaju gdje se Južna Amerika spaja s Centralnom i Sjevernom Amerikom.
- ◆ Kolumbija je peta najveća zemlja u Latinskoj Americi i posjeduje drugu najveću populaciju španjolskog govornog područja na svijetu.
- ◆ Većina Kolumbijaca je podijeljena u tri etničke grupe: domoroci, Afrikanci dovedeni u Kolumbiju kao roblje, i europski doseljenici.
- ◆ Kolumbijski medvjed naočar je jedina vrsta medvjeda u Južnoj Americi.
- ◆ U Kolumbiji se iskopa više smaragda nego igdje drugdje na svijetu.
- ◆ Nacionalni cvijet Kolumbije je orhideja *cattleya trianae*, a nacionalna ptica je andski kondor.
- ◆ U Kolumbiji ima više od trideset vulkana. Vulkan Galeras visok je 4.276 metara i od 2000. do 2010. godine erumpirao je deset puta.
- ◆ Kolumbija ima obalu na Tihom oceanu i na Karipskom moru.
- ◆ Najviša planina u Kolumbiji je Pico Cristobal Colon, visoka 5.800 metara.
- ◆ Kolumbija ima rijeku s tri imena: Caño Cristales ("rijeka kristala"), Rijeka pet boja ili Rijeka duge. Dno rijeke može biti žuto, zeleno, plavo, crno ili crveno, ovisno o dobu godine.

- ◆ Iako je nogomet najomiljeniji sport u Kolumbiji, nacionalnim sportom se smatra *tejo*. Igrači bacaju metalnu pločicu nazvanu *tejo*, u daljinu 18,5 metara prema malim eksplozivnim metama punim baruta.
- ◆ Crveno-žute boje kolumbijske zastave potječu iz španjolske zastave, a plava traka prikazuje ocean koji razdvaja Kolumbiju od Španjolske.

Kostarika

- ◆ Kostarika je dio Južne srednoameričke unije misija, koja broji 546 crkava, 319 zajednica i 75.416 članova crkve. U stanovništvu od 11.822.000 ljudi, to znači jedan adventist na svakih 157 ljudi.
- ◆ Frank i Cora Hutchins bili su prvi adventistički djelatnici na obali karipske srednje Amerike, krajem 19. i početkom 20. stoljeća. Frank je radio kao zubar, kolporter i pastor.
- ◆ U to je vrijeme najbolji način kretanja po području bilo plovljenje brodom, pa je Frank za svoja putovanja iznajmljivao brod, dok si nije mogao priuštiti kupnju misijskog broda, kojeg je nazvao "Herald" (Glasnik).
- ◆ Prve adventističke crkve uglavnom su se osnivale duž obale Kariba, a mnoge male crkve nastale su u blizini željezničkih postaja.
- ◆ Godine 1928. osnovana je Misija Kostarike i Nikaragve, s četiri crkve i 152 vjernika.
- ◆ Pedeset i dva posto Kostarikanaca su katolici, 25 posto su protestanti, 17 posto nema određenu vjeru, a 6 posto su "ostali".
- ◆ San José je glavni grad Kostarike.

- ◆ Službeni jezik Kostarike je španjolski.
- ◆ Kostarika na španjolskom jeziku znači “Bogata obala”.
- ◆ Novac koji se koristi u Kostariki je *colón*.
- ◆ Godine 1821. Kostarika je proglasila neovisnost od Španjolske.
- ◆ Kava je prvi put posađena u Kostariki 1808. godine, i bila je glavni izvor prihoda Kostarike sve do 20. stoljeća.
- ◆ Kostarika ima obale na Karipskom moru na istoku i Tihom oceanu na zapadu. Graniči s Nikaragvom na sjeveru i Panamom na jugu.
- ◆ U Kostariki je poznato četrnaest vulkana, od kojih je šest bilo aktivno u posljednjih 75 godina.
- ◆ Prvog prosinca 1948. godine Kostarika je ukinula vojsku. Novac koji je nekada bio namijenjen vojsci sada se koristi za bolnice i škole.
- ◆ Gitara je omiljena u Kostariki, pogotovo kao pratnja narodnim plesovima; ali nacionalni instrument Kostarike je *marimba*, glazbalo slično ksilofonu.
- ◆ Nogomet je najomiljeniji sport u Kostariki.
- ◆ *Ticos* je naziv kojim se nazivaju Kostarikanci.
- ◆ Glavna hrana starih Kostarikanaca bila je kukuruz, i još se uvijek koristi u mnogim jelima. *Tamali*, koji su stari Azteci uveli u sva područja Srednje Amerike, poslužuje se gotovo na svim proslavama, osobito za Božić.
- ◆ Rezervat Monteverde Cloud Forest najveća je tropska planinska oblačna šuma u Srednjoj Americi.
- ◆ U Kostariki ima mnogo šarenih žaba, uključujući otrovne žabe, čije su kožne izlučevine domoroci koristili za vrhove svojih otrovnih strelica.

- ◆ Nacionalni cvijet Kostarike naziva se “ljubičasta seoska djevojka”, ili na španjolskom jeziku *guaria morada*. U Kostariki ima više od 1.200 vrsta orhideja.
- ◆ Gotovo 90 posto vrsta leptira Srednje Amerike može se pronaći u Kostariki.
- ◆ Vulkan Irazu najviši je vulkan u Kostariki, s nadmorskom visinom od 3.432 metra.
- ◆ Planina Chirripo najviši je vrh u Kostariki, s 3.810 metara. Najniža točka na Zemlji nalazi se 240 metara ispod razine mora, u špiljama Nacionalnog parka Barra Honda.
- ◆ Karipska glazba važan je dio kulture Kostarike.
- ◆ Svake godine Kostarika ima *arribadu* (“masovnu navalu”), kad 100.000 kornjača maslinastih želvi dolazi na usamljene plaže i polaže do deset milijuna jaja.
- ◆ Popularno kostarikansko jelo za doručak naziva se *gallo pinto*, što znači “šareni pijetao”. Sastoji se od riže i graha koji se zajedno prže u tavi kako bi se stvorilo šarenilo. To se smatra nacionalnim je jelom Kostarike.

Dominika

- ◆ Dominika je dio Karipske unije konferencija, i ima 636 crkava, 93 zajednica i 248.616 članova. U populaciji od 3.873.000 ljudi, to znači jednog adventista na svakih 16 ljudi.
- ◆ Kristofor Kolumbo je prvi ugledao otok Dominiku jedne nedjelje, 1493. godine, pa ju je nazvao Dominika, što na latinskom jeziku znači nedjelja.
- ◆ Godine 1901. prvi ljudi koji su svetkovali subotu došli su na Dominiku iz Antigve i osnovali malu crkvu.

- ◆ Na Dominiki postoje tri osnovne škole (Osnovna škola Ebenezer SDA, Osnovna škola Western District SDA i Osnovna škola Temple SDA), te dvije srednje škole (Srednja škola Dominica SDA i SDA akademija Arthur Walden).
- ◆ Oko 60 posto populacije Dominike je rimokatoličke vjere. Još 10 do 12 posto stanovnik pripada jednoj od crkava koje slave sedmi dan, uključujući adventiste sedmog dana.
- ◆ Glavni grad Dominike je Roseau.
- ◆ Službeni jezik Dominike je engleski, ali mnogi ljudi govore i dominikanski kreolski.
- ◆ Valuta Dominike je istočnokaripski dolar.
- ◆ Ljudi koji su izvorno živjeli na Dominiki nazvali su otok *Wai'tu kubuli*, što znači "visoko je njeno tijelo".
- ◆ U 18. stoljeću Francuska i Velika Britanija su nekoliko puta zauzele i otele Dominique, kako se tada nazivala.
- ◆ Dominika je postala britanska kolonija 1805. godine, i korištena je kao područje trgovine robljem sve do 1833. godine, kad je Velika Britanija ukinula trgovinu robljem. Dominika je postala neovisna zemlja 1978. godine.
- ◆ Površina Dominike iznosi 750 kvadratnih kilometara, a dugačka je otprilike 47 kilometara i široka 26 kilometara.
- ◆ Dominika se nalazi na području koje često pogađaju uragani.
- ◆ Dominika je jedno od rijetkih mjesta gdje možete pronaći rijetku iguanu Malih Antila (*Iguana delicatissima*).
- ◆ Karipsko more oko Dominike dom je mnogim kitovima i delfinima, uključujući ulješure, istočnopacifičke dupine, tropske pjegave dupine i velike pliskavice.
- ◆ Većina Dominikanaca je afričkog podrijetla.

- ◆ Kipuće jezero nalazi se u vulkanskom krateru na otoku Dominika. Široko je 60 do 75 metara i drugo je najveće vruće jezero na svijetu. Voda u jezeru mijenja boje ovisno o vulkanskoj aktivnosti.
- ◆ Dominika ima samo četiri vrste vodozemaca, a jedan od najvećih na svijetu, nazvan “planinsko pile”, nalazi se samo na Dominiki i Montserratu.
- ◆ Dominika je dom najveće izvorne populacije na Istočnim Karibima. Oko 3.000 Kalinaga (koje su kolonisti nazivali “Karibima”) svoj dom imaju na Dominiki.
- ◆ Rijetki papagaj *sisserou* (*Amazona imperialis*) je nacionalna ptica Dominike i pojavljuje se na dominikanskoj zastavi. Smatra se da u divljini postoji samo oko pedeset zrelih jedinki.
- ◆ Kriket je popularan sport na otoku, a Dominika se natječe u testnom kriketu kao dio reprezentacije Zapadnih Indija.

Trinidad i Tobago

- ◆ Trinidad i Tobago su dio Karipske unije konferencija, koja ima 636 crkava, 93 zajednica i 248.616 članova. U populaciji od 3.873.000 ljudi to znači jedan adventist na svakih šesnaest ljudi.
- ◆ Učenja adventista sedmog dana vjerojatno su došla na Trinidad preko knjiga i časopisa koje su poslali adventisti iz Engleske tijekom 1870-ih.
- ◆ Prva crkva adventista sedmog dana na Trinidadu osnovana je 1895. godine i imala je 28 članova.
- ◆ Oko 63 posto Trinidadskih stanovnika su kršćani, 20 posto su hindusi, 5 posto muslimani, a ostali su “ništa” ili “ostalo”.

- ◆ Glavni grad Trinidada i Tobaga je Port of Spain.
- ◆ Trinidad je najveći otok države Trinidad i Tobago. S površinom od 4.768 kvadratnih kilometara, peti je najveći otok Zapadnih Indija.
- ◆ Izvorno ime za Trinidad i Tobago na jeziku *aravaka* bilo je *Iëre*, što znači “zemlja kolibrića.” Kristofor Kolumbo preimenovao ga je u *La Isla de la Trinidad* (Otok Svetog Trojstva).
- ◆ Trinidad i Tobago je najprije bila španjolska kolonija, od 1498. do 1797. godine, a zatim britanska kolonija do svoje neovisnosti 1962. godine. Postala je republika u kolovozu 1976. godine.
- ◆ Gospodarstvo Trinidada i Tobaga uglavnom se temelji na nafti i prirodnom plinu.
- ◆ Od 1845. do 1917. godine mnogi ljudi iz Indije doselili su se na Trinidad i radili kao radnici na plantažama.
- ◆ Hrana s Trinidada i Tobaga poznata je po mnogim morskim jelima, posebno kariju od rakova, ali i knedlama.
- ◆ Ples limbo potječe s Trinidada.

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org

www.adventisti.hr

www.znaci-vremena.com